

delsesstaten. Bestemmelsen skaber heller ikke pligt til yderligere tvangsindgreb.

Rammeafgørelsens artikel 13 indeholder en række afvisningsgrunde. Beslutningen om at afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse skal som udgangspunkt træffes af en dommer, domstol, undersøgelsesdommer eller offentlig anklager i fuldbyrdesstaten. Hvis selve kendelsen ikke er udstedt eller bekræftet af en sådan myndighed i udstedelsesstaten, kan beslutningen også træffes af enhver anden juridicel myndighed, der er kompetent i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning, hvis fuldbyrdesstaten har fastsat bestemmelse herom i national lovgivning, jf. stk. 2

Efter artikel 13, stk. 1, litra a, kan fuldbyrdesstaten afvise at anerkende eller fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse, hvis fuldbyrdelse vil kunne føre til en krænkelse af princippet om forbud mod dobbelt retsforfølgning (*ne bis in idem*).

Efter artikel 13, stk. 1, litra b, og artikel 14, stk. 3, kan fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse, der forudsætter ransagning eller beslaglæggelse (som defineret i artikel 2, litra e), afslås, hvis kendelsen vedrører en handling, der ikke udgør en lovovertrædelse i henhold til fuldbyrdesstatens nationale lovgivning. Dette krav om dobbelt strafbarhed kan dog ikke stilles, hvis handlingen er omfattet af de i artikel 14, stk. 2, oplyste lovovertrædelser (positiv-listen), og lovovertrædelsen kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst tre år i udstedelsesstaten.

Positiv-listen omfatter en lang række forbrydelser, der betragtes som alvorlige forbrydelser og er strafbare i alle medlemsstaterne. Det afgørende i forhold til muligheden for at stille krav om dobbelt strafbarhed er, om der er tale om handlinger eller undladelser, som i udstedelsesstatens lovgivning er defineret som en af de forbrydelser, der fremgår af listen, jf. artikel 14, stk. 2. Listen svarer til den positivliste, som anvendes i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre mv., i rammeafgørelsen af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indfrysning af formuegoder eller bevismateriale og i rammeafgørelsen af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation. Rådet kan med enstemmighed beslutte at tilføje yderligere lovovertrædelser til positiv-listen, jf. artikel 13, stk. 5.

Uden for positiv-listen kan fuldbyrdesstaten som nævnt kun stille krav om dobbelt strafbarhed, hvis det er nødvendigt at foretage ransagning eller beslaglæggelse (som defineret i artikel 2, litra e) som led i aner-

kendelsen eller fuldbyrdelsen. Denne mulighed vil blive taget op til fornyet overvejelse af Rådet fem år efter ikrafttrædelse af rammeafgørelsen, jf. artikel 14, stk. 4.

Det følger af rammeafgørelsens artikel 14, stk. 3, 2. led, at anerkendelse og fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse for så vidt angår lovovertrædelser – uden for positiv-listen – vedrørende skatter og afgifter, told og valuta, ikke kan afvises med den begrundelse, at loven i fuldbyrdeslandet ikke foreskriver samme skatter og afgifter eller ikke indeholder de samme regler for skatter, afgifter, told og valuta som lovgivningen i udstedelsesstaten.

Fuldbyrdelse af en europæisk bevissikringskendelse kan afvises, hvis bevissikringskendelsen vedrører lovovertrædelser, som i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning betragtes som begået helt eller for en stor eller væsentlig dels vedkommende på denne stats territorium eller på et sted, der ligestilles hermed, jf. artikel 13, stk. 1, litra f, 1. punktum.

Er lovovertrædelserne begået delvist på fuldbyrdesstatens territorium eller på et sted, der ligestilles hermed, kan anerkendelse og fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse afvises under ekstraordinære omstændigheder og under hensyn til den konkrete sags specifikke omstændigheder, herunder bl.a. om en større eller væsentlig del af den pågældende lovovertrædelse har fundet sted i udstedelsesstaten, om bevissikringskendelsen vedrører et forhold, der ikke er en lovovertrædelse i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning, og om det ville være nødvendigt at foretage en ransagning og beslaglæggelse som led i fuldbyrdelsen af bevissikringskendelsen, jf. artikel 13, stk. 3. Eurojust skal høres, inden en medlemsstat vælger at afvise fuldbyrdelsen med denne begrundelse, og hvis fuldbyrdesstaten ikke er enig i Eurojusts udtalelse om spørgsmålet, skal Rådet orienteres, jf. artikel 13, stk. 4.

Fuldbyrdelse kan endvidere afvises, hvis kendelsen vedrører en lovovertrædelse som er begået uden for udstedelsesstatens territorium, og fuldbyrdesstatens lovgivning ikke hjemler retsforfølgning for sådanne lovovertrædelser, når de er begået uden for fuldbyrdesstatens område, jf. artikel 13, stk. 1, litra f, 2. punktum.

Artikel 13, stk. 1, indeholder derudover en række yderligere grunde, hvorunder fuldbyrdelsen af en bevissikringskendelse kan afvises.

Der kan således bl.a. meddeles afslag, hvis det ikke er muligt at fuldbyrde bevissikringskendelsen ved hjælp af nogen af de foranstaltninger, som fuldbyrdel-